

Geyti Áslaksson

Geyta táttur

1. Áslakkur droymdi dreymarnar,
segði teir ei for mörögum:
“Tóktist mér sum Haraldur kongur,
stýrði grimum vörögum.”

Niðurlag:

*Rennur og rennur foli mín
í grönari grund,
mín bar reyða lund,
Stíga dans á stund,
kátur leikar foli mín
Í grönari grund.*

2. Áslakkur droymdi dreymarnar,
segði teir ekki smærri:
“Tóktist mér sum siglutrø
tey gingu í fjøllum hærri.”

3. Svaraði Geyti sonur hans:
“Vær gevum ei slíkt í geyma,
veturnáttin er so long,
at mangt kann bera í dreyma.”
-----

4. Tað var reysti Haraldur kongur,
stendur í fremra stavni:
“Hvat vitið tit tann bóndason
til útreið er mín javni ?”

5. Svaraði kongsins lítli sveinn
hann stendur í øðrum stavni:
“Bóndasonur á Upplondum,
hann tykist vera tín javni.”

6. Tí svaraði Haraldur kongur
letur av reiði renna:
“Er hann ei mín yvirmaður
tú skalt á báli brenna.”

7. So letur hann Haraldur kongur
síni skipini gera,
allar letur hann streingimnar
av reyðargulli vera.

8. Tað var reysti Haraldur kongur
siglir út í hav,
gyltir ringar av reyðargulli
Í hans homlum var.

9. Tað var reysti Haraldur kongur
siglir við líðir framm:
“Fýsir meg í staðinn upp
at skoða henda mann.”

10. Kasta sínum akkerum
á so hvítan sand;
fyrstur stígur Haraldur kongur
sínum fótum á land.

11. Hagar var hann leiddur gangarinn,
ið kongurin skuldi á ríða,
hann var klæddur við skarlak
niður á meðal síðu.

12. Hvítur var kongsins gangari,
søgur ganga frá,
svartir vóru hóvarnir,
men oyruni vóru grá.

13. Tað var reysti Haraldur kongur
heim í garðinn fór
úti sjálvur Áslakkur
fyri honum stóð.

14. “Statt væl heilur mín Áslakkur,
Og so tín yngsti arvi,
hvar hevur tú hann á landi stevnt,
hvat hevur tín drongur við starvi ?”

15. Tí svaraði Áslakkur
glógvar í gullinum reyða:
“Tú tarft ikki at minna meg
uppá mín sonar deyða.”

16. “Hoyr tú tað, nú Áslakkur
sig mær satt í frá:
hvursu heitur kirkjan tann,
ið tín son hvílir hjá.”

17. “Hoyr tað reysti Haraldur kongur,
eg sigi tær satt ífrá:
“Í Kølnrín stendur kirkjan tann
í mín sonur hvílir hjá.”

18. Tí svaraði Haraldur kongur
stígur framm yvir fold:
“Deyðan skalt tú haminn taka,
upp úr dökkari mold.”

19. Enn svaraði Haraldur kongur,
sló tað upp við gamni:
“Deyðan skaltú haminn taka,
upp úr dökkari mold.”

20. Tí svaraði Áslakur
glógvar í gulli enn:
“Hvussu skal eg hans bein nú kenna
Burt blant aðrar menn ?”

-----

21. Tað var reystur Haraldur kongur
ríður framm yvir heiði,
møtir hann einum ungum manni
kominn av djóraveiði.

22. Møtir hann einum ungum manni,
undir silkihúgvu,
kinnin var reyð sum hummarklógv
og eygað sum í dúgvu.

23. Møtir hann einum ungum manni,
eingin ið hann kendi,
silkihúvu á høvdi bar
og finskan boga í hendi.

24. Haraldur so til orða tekur,
gott er at taka til evni:
“Sig mær ætt og heiti títt
og hvursu skal eg teg nevna ?”

25. Svaraði sá hin ungi maður:
“Hvat skal slíkum gegna,
Geyta Áslaksson,
so skalt tú meg nevna.”

26. Svaraði reystur Haraldur kongur,
Glógvar í gullið reyður:
“Hetta man vera tann bóndasonur,
ið os er sagdur deyður.”

27. “Hoyr tað reystur Haraldur kongur,
hvat skal slíkum sæta,
at tú fert so víða um lond
alt eftir mítt navn at gæta ?”

28. “Hoyr tað Geyti Áslaksson,
eg geri tað ei at loyna,
til tess eri eg higar komin
roysni við teg at royna.”

29. Svaraði Geyti Áslaksson:
“Býðst ei betri nú,
allar leikir, sum tær viljið,
kjósi sjálvur tú.

30. Stong at skjóta, spjót at leggja,
jútskan best at tekja,
og til hvørjar útreiðir,
ið tær vilja fremja.

31. Stein at varpa ørvum skjóta,
jútskan best at taka,
tó vær leikum á sund um stund,
og tað an einki saka.”

32. Tí svaraði Haraldur kongur
frá man frættast víða:
“Vit skulum os á sunðið út
at renna í streyminn stríða.”

33. Teir fóru sær úr øllum klæðum
aktaðu ei min bátar,
moyar og so konurnar
tær taka so hart at gráta.

34. Leiktu teir á sundinum
Eina so lítla tíð,
Geyti vann av konginum
Ein silvurbúin knív.

35. Leiktu teir á sundinum,
søgur ganga av,
Geyti helt tá konginum
hálva økt í kavi.

36. Leiktu teir á sundinum,
so fór mellum seggja,
kongurinn kendi møði á sær,
hann biður at landi leggja.

37. Hann sá hvørkin himmal ei jørð
tá ið hann kom av sundi,
bóru hann so í eina borg
og sterkar stólpar undir.

38. Bóru hann so í eina borg,
hann skortaði ikki fíggja,
so er mær av sonnum sagt
hann svav har dagar tryggjar.

39. Kongurinn situr í hásæti,
Tekur hann so til orða:
“Heinti mær Geyta Áslaksson
Og stillið hann inn for borð.”

40. Geyti gekk í høllina inn,
kastar knív á borð,
kongurinn situr í hásæti,
hann talar ikki eitt orð.

41. Niklas eitur mágur mín,
hann trýr so væl á Krist,
hann skal teg Heming á sundi spreingja,
hartil hevur hann lyst.”

42. Leikti teir á sundinum,
eina so lítla stund,
Geyti vann av Niklasi
Ein silvurbúin pung.

43. Leiktu teir á sundinum,
eina so lítla tíð,
deyðan førdu teir kongsins mág
aftur í grøna líð.

-----

44. Kongurinn situr í hásæti
Sær á sínar ørvar:
“Nú skal boð til Geyta gera
Ongum gørpum øðrum.

45. Geyti gekk í høllina inn
kastar pung á borð,
kongurinn situr í hásæti,
hann tælar ikki eitt orð.

46. “Hoyr tú Geyti Áslaksson,
Hvat eg sigi tær,
tú skalt skjóta valnøtur
av høgdi bróður at tær.”

47. Hoyr tað reysti Haraldur kongur,
tað sigi eg tær her:
tú skalt tær á skóginn burt
at vita hvursu leikurinn fer.”

-----

48. Geyti fór á skóginn burt
við sínum báðum broddum,
biður nú Guð og Ólav kong,
at ráða for ørvaroddum.

49. Geyti legði ørv á strong,
Guð var honum við,
So skeyt hann ta lítlu nøtu,
hin stóð eftir kvirr.

50. Geyti legði ørv á strong,
Guð var honum hollur,
so skeyt hann ta lítlu nøtu
ikki rørdist kollur.

-----

51. Kongurinn situr í hásæti
Sær á sínar ørvar:
“Enn skal boð til Geyta gera,
Ongum gørpum øðrum.

52. Sváraði Geyti Áslaksson,
boð kom honum til handa:
“Nógv hevur reysti Noregis kongur
at gera í faðirs míns landi.”

53. Geyti gekk í höllina inn
og Hemingur nevnist hann har,
snarliga gekk ta seggur í sæti,
var bæði fimur og snarur.

54. Hoyr tú Geyti Áslaksson,
Siga skaltú mær:
“hví hevði tú ørvar tvær
í gjár á skóg við tær?”

55. “Tí hevði eg ørvar tvær
í gjár á skóg við mær:
hevði eg dripið bróður mín
onnur var ætlað tær.”

56. Tí svaraði Haraldur kongur,
heldur á reyðum ringi:
“Hoyr tað Geyti Áslaksson,
Vit hittast enn á tingi.”

57. Svaraði Geyti Áslaksson
hann heldur á øðrum ringi:
“Mongum er væl fjálvað um
Men ikki eru øll at tingi.”

58. “Tú skalt renna for bergið tað,
ið heitur Hornið háa,
haðani er eingin afturkomin,
ið skíðir hevur vágað.

59. Tríati favnar er tað breitt,
annað slíkt er tað hátt,
haðani er eingin aftur komin
í sær hevur skíðir vágt.”

60. “Skal eg renna for bergið tað,
ið Hornið háa er,
tá skalt tú standa á bergskorum
og vita hvørt leikurin fer.”

-----

61. Tað var reysti Haraldur kongur,
fyrsta svøvn hann fekk,
tað var signaður Ólavur kongur
í dreymi fyri hann gekk.

62. “Hoyr tú Haraldur, bróður mín,
hvat eg sigi tær:
leysa hav tú skikkjuna,
í morginn yvir tær.

-----

63. Geyti legði skíðir á,
hann rann for Hornið háa,
so treiv hann í kongsins skikkju
hans lív stó tá í váða.

64. Hann kom niður á bergskorar,
Meti Guð hans neyð!
hann var í ongum øðrum klæðum
enn skarlaksskikkju reyð.

65. Hann kom niður á bergskorar,
meti Guð hans trá!
hann var í ongum øðrum klæðum
enn í ein kyrtíl blá.

66. Tað var signaður Ólavur kongur
honum var tungan snjøll,
hann bar mann úr bergskorum
fram á grønan vøll.

67. “Hoyr tað, Geyti Áslaksson,
hvat eg sigi tær:
drep ikki Harald bróður mín,
so illa tað líkar mær.”

68. “Hoyr tað signaður Ólavur kongur,
so svari eg tær:
lat ikki Harald bróðir tín,
koma for eygum á mær.”

69. “Hoyr tað Geyti Áslaksson
hugsa nú við tær:
hvursu tit skulu í heimi liva,
hvørgin annan sær.”

70. Tað var Geyti Áslaksson,
vildi fara fyrst,
hann fór sær til Onglanda,
hann tók har vetra vist.

Kelda: Føroysk kvæði, um brøgd norðmanna ættarinnar úti og heima av Jóannes Patursson (Einars offsett Tórshavn 1979). Niðurlagið er úr FKL 30,9. Skrivað til pdf-fil og lagt út av Ólavi Eysturdal yngra, Dansifelagið Fótatraðk 2012.